

Meningen var, at den foruden at udbrede Kundskab til Forholdene, tillige skulde være et Slags Opraab til Amerikas Kvinder om pekuniært at støtte den unge Skole, hun vilde have frem i Indien. Skønt Beløbet ansloges til 15,000 Dollars første Gang og derefter 5000 aarlig i 10 Aar, lykkedes det hende fra England og Amerika at samle, hvad hun behøvede.

Saa vendte hun atter tilbage til Indien. I Puna har hun nu en Skole for unge Piger og Enker, som uddannes til Lærerinder og andre selvstændige Erhverv.

Efter saa mange og omskiftende Livsvilkaar, efter saa store og oprivende Sorger har hun modig taget fat paa denne Gerning, der i al sin Lidenhed dog er et stort Særsyn og spaar om ny kommende Tider. Hele Skolen rummer kun mellem 40—50 Børn og »i Indien findes der Tusinder af Barneenker.« »Men,« siger Prof. Max Müller: »Ramabai besidder et Mod, som kun faa har til at gøre godt i det smaa og stille. Hun er lykkelig i sit Arbejde, for saa vidt man efter saadanne Ulykker endnu kan tale om jordisk Lykke. Hun afdrager ærligt den Gæld, Livet paalægger os alle, som Manu lærer.«

Ramabais egne Ord til Amerikas Kvinder, da hun gennem Rachel Bodley opfordrede dem til Hjælp var: »Husk, at »fra Nazareth« kom den velsignede Forløser: atter og atter er store Reformer blevne fuldbrugte gennem Mennesker og Midler, Verden foragtede. Hjælp med til Højkasteenkernes Optragelse; thi det er min faste Tro, at denne forhadte og foragtede Kvindeskare skal, naar de bliver oplyste og opdragne, ved Guds Naade være Midlet til Indiens Genfødelse.«

Af disse Ord fremgaar det, at om Gerningen end er lille, saa er Haabet, hvormed den gøres, næsten dumdristig stort; og et Sind, der, knust i Smerte som hendes, alligevel bevarer eller genvinder en saadan Haabets Evne, har vistnok i sig meget af det Stof, hvoraf Helten og Sejervinderen dannes.

August 1894.

Anna Brosbøll.